

Miljøministerens besvarelse af samrådsspørgsmål AL stillet af Folketingets Miljøudvalg efter ønske fra Hans Christian Schmidt (V)

Samrådsspørgsmål AL

Vil ministeren, i lyset af artiklen ”Blæser på vindmøllenaboer” bragt i Ekstra Bladet den 3. august 2014, redegøre for Miljøstyrelsens rolle i forbindelse med tilblivelsen af bekendtgørelsen. I den forbindelse ønskes ministerens kommentar til de to eksperters udtalelse.

Svar (som besvaret)

Vi har indtil flere samråd, og der er svaret på en række spørgsmål om vindmøllestøj. Jeg vil naturligvis gerne blive ved med at svare på spørgsmål om reguleringen af vindmøller, og kaste lys på den proces, der førte frem til vindmøllebekendtgørelsen, som vi kender den i dag, hvis der stadig er uafklarede spørgsmål. Også selvom processen blev sat i gang af den tidligere regering, og selvom arbejdet foregik for 3 år siden, og selv om jeg tidligere har redegjort

meget nøje for udarbejdelsen af vindmøllebekendtgørelsen, herunder også for Miljøstyrelsens rolle i denne proces.

Jeg har svaret på flere folketingsspørgsmål om forløbet med vindmølleindustrien og lagt et omfattende materiale frem. Jeg henholder mig selvfølgelig til de svar, jeg tidligere har givet. Jeg forestiller mig derfor ikke, at vi igen i dag skal have en minutøs gennemgang af alle møder i tilblivelsesprocessen, men at vi på dette samråd skal fokusere på det, der er spurgt til, nemlig artiklen og de spørgsmål, den kan give anledning til.

Lad mig begynde med Miljøstyrelsens rolle.

Indledningen til arbejdet med bekendtgørelsen var en beslutning i forligskredsen bag aftalen om etableringen af det nationale testcenter i Østerild, om at indføre en grænseværdi for lavfrekvent støj for vindmøller. Efter en sådan beslutning er det Miljøstyrelsens opgave at udarbejde det faglige grundlag, som kan danne udgangspunkt for en politisk beslutning om en ændring af reglerne.

I forbindelse med udarbejdelsen af det støjfaglige grundlag for et forslag til grænseværdi, er det styrelsens opgave at sikre involvering af de væsentligste interessenter, således at embedsmændenes faglige arbejde er afprøvet i den kontekst, som de nye regler skal virke i.

Det er helt almindelig praksis, og på den måde kan vi som politikere stå på et solidt og oplyst grundlag inden en endelig beslutning og have vished for, at vores politiske beslutninger ikke har uhensigtsmæssige konsekvenser, vi ikke var opmærksomme på.

Den branche, som en given regulering vedrører, er naturligvis en selvskreven interessent i sådan et arbejde – og derfor er vindmølleindustrien naturligvis en interessent i denne sammenhæng.

Når jeg læser artiklen fra Ekstra Bladet hæfter jeg mig først ved påstanden om, at Miljøstyrelsen skulle have lavet en ”lokumsaftale” med industrien. En lokumsaftale ville i min optik indebære, at de politiske beslutningstagere ikke traf beslutninger på et oplyst grundlag, men at embedsmændene har holdt noget skjult, eller at sagen reelt beslattes før beslutningsgrundlaget er tilvejebragt. Ingen af delene er tilfældet.

Jeg mener, at det beslutningsgrundlag, der har været lagt frem for forligskredsen, og det materiale, der i øvrigt er lagt frem i denne sag, er fyldestgørende. Og jeg er ikke enig i, at der er holdt noget skjult, og at der er truffet beslutninger på et uoplyst grundlag. Som jeg tidligere har svaret udvalget, så blev vindmølleindustrien, som gerne så en mere lempelig regulering, netop ikke imødekommet, da reguleringen jo bl.a. har haft som konsekvens, at nogle bestemte mølletyper ikke længere er på markedet.

Der henvises i artiklen til, at Miljøstyrelsen skulle have lavet aftaler med industrien, da det blev styrelsen bekendt, at nogle møller ville have svært ved at overholde den nye lavfrekvente grænse på 20 dB. Det er heller ikke korrekt.

Det er helt naturligt at gå i dialog med relevante interessenter om mulige konsekvenser af regelændringer - i dette tilfælde vindmølleindustrien. Og det har Miljøstyrelsen gjort, for at komme nærmere på de konsekvenser, som de nye regler kunne få. En viden, som Miljøstyrelsen ikke selv besidder. I den forbindelse må jeg også afvise, at styrelsen har givet fortrolige oplysninger til industrien. Der er tale om, at industrien har sendt nogle fortrolige data til Miljøstyrelsen om vindmøllers kildestyrker. Af konkurrencemæssige hensyn er de konkrete tal overstreget i forbindelse med en aktindsigt. Der er intet odiøst i dette.

Jeg må indrømme, at jeg ville finde det kritisabelt, hvis ikke interessenterne og deres viden blev inddraget. Denne praksis følger i øvrigt også af Justitsministeriets Vejledning om lov kvalitet og samme overvejelser om inddragelse af de relevante parter gør sig gældende i forhold til udarbejdelsen af bekendtgørelser.

Det påstås også i artiklen, at Miljøstyrelsen som følge af opdagelsen af, at nogle møller vil have svært ved at overholde de nye regler for lavfrekvent støj, indfører usikkerheder og ændrer i lydisolationstal, så de nye regler ikke medfører nye begrænsninger for opstilling af

vindmøller. Dette er heller ikke korrekt. Det er helt naturligt at Miljøstyrelsen arbejder med og beregner konsekvenser ved en række forskellige forudsætninger - også forskellige isolationstal.

De møller, som havde svært ved at leve op til de nye krav, havde også svært ved det, da bekendtgørelsens trådte i kraft, og møllerne er ikke en del af markedet i dag.

I artiklen citeres to eksperter. Professor i miljøret Peter Pagh citeres for at mene, at forløbet ser mistænkeligt ud, og at Miljøstyrelsen har strakt sig meget langt i denne sag. Som jeg lige har nævnt, deler jeg ikke denne vurdering. Og som jeg også har nævnt, skabte de nye regler ikke begejstring hos industrien.

Peter Pagh citeres også for at mene, at det ikke er normalt at holde fortrolige samtaler med branchen, og at Folketingets ombudsmand burde se nærmere på, hvordan samarbejdet er foregået. Til det sidste er min kommentar, at det jo altid står ombudsmanden frit for at gå ind i en sag. Til det første om dialogen med industrien vil jeg blot gentage, at det ville være kritisabelt, hvis styrelsen ikke havde haft den dialog.

En anden ekspert, professor i statskundskab Peter Munk Christensen, er citeret for at mene, at det ser ud som om, vindmølleindustrien har vundet over vindmøllenaboerne, og at stærke erhvervsinteresser ofte vinder. Jeg mener ikke, at vi kan tale om vindere og tabere i denne sag. Vi må som politikere foretage en afvejning af forskellige samfundshensyn og interesser: i dette

tilfælde hensynet til naboerne, hensynet til grøn energi i Danmark og hensynet til industrien.

Jeg mener fortsat, at vi med vindmøllebekendtgørelsen har fundet en passende afvejning mellem benyttelse og beskyttelse. Og hvis der skulle komme ny viden, er jeg naturligvis parat til at se på, om der er behov for at ændre i vindmøllebekendtgørelsen. Herudover ser jeg frem til, at vi fortsat har en fortsat konstruktiv dialog i forligskredsen – og hertil vil jeg gerne bemærke, at alle spørgsmål gerne frit må rejses her, så vi får belyst en række faglige spørgsmål til reguleringen i forligskredsen.